

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1883/2016
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарице, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ... код ..., чији је пуномоћник Мерсудин Алагић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Веселин Стојић, адвокат из ..., ради редукције тестаментa због повреде нужног наследног дела и утврђивања састава заоставштине, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1883/15 од 07.07.2016. године, у седници одржаној 26.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1883/15 од 07.07.2016. године у преиначујућем делу.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1883/15 од 07.07.2016. године у преосталом делу, као о изузетно дозвољеној и у том делу се **ОДБАЦУЈЕ** ревизија тужиле као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П 4/2015 од 24.04.2015. године, у првом ставу изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је утврђено да је завештањем покојног ГГ из ..., којим је располагао својом имовином и то половином катастарске парцеле ... и половином неукњижене породичне куће на истој парцели у КО ..., у корист друготужене, повређен нужни наследни део тужиле од 1/4 идеалног дела имовине покојног ГГ, те да је у том делу завештање ништаво, што је друготужена дужна да призна, са правом тужиле на одговарајућу укњижбу, док је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се утврди да је наведеним завештањем којим је завешталац располагао другом половином ове непокретности у корист првотужене, повређен нужни наследни део тужиле у висини од 1/4 идеалног дела заоставштине, те да је и у том

делу завештање ништаво, што би првотужена била дужна да призна, са правом тужиле на одговарајућу укњижбу. У другом ставу изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је завештање покојног ГГ којим је располагао својом имовином и то трећином означених катастарских парцела, породичне стамбене зграде и помоћних зграда у КО ... у корист тужених повређен нужни наследни део тужиле у висини од 1/4 идеалног дела имовине завештаоца, те да је и у том делу завештање ништаво, а да су тужене дужне да јој то признају, са правом тужиле на одговарајућу укњижбу. У трећем ставу изреке, одлучено је да је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1883/15 од 07.07.2016. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле, а првостепена пресуда потврђена у првом ставу изреке у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиле у односу на првотужену и у другом ставу изреке. У другом ставу изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу првог става изреке и у трећем ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којом је тражила да се утврди да је завештањем пок. ГГ из ... којим је располагао својом имовином - половином кат. парц. ... и половином неукњижене породичне куће на истој парцели у КО ... - у корист друготужене, повређен нужни наследни део тужиле у износу од 1/4 дела имовине пок. ..., те да је у том делу завештање ништаво, са обавезом друготужене да то призна тужили и правом тужиле на одговарајућу укњижбу, док је тужила обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предложивши да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у преиначеном делу, применом члана 403. став 2. тачка 2 и члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија дозвољена и неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, ГГ, бивши из ..., отац је тужиле, супруг првотужене и деда друготужене по ћерки, односно тужили. У поступку за расправу заоставштине донето је решење о прекиду поступка да ради доказивања од стране тужиле да је његово завештање непуноважно, због повреде тужилиног права на нужни део. Остарилац је завештањем располагао делом своје имовине у корист тужених и то кућом на којој је имао искључиво право својине и парцелом број ... на којој се налази кућа у КО Завештањем је располагао и половином стана у ..., у улици ..., површине 23 м², пошто је овај стан тековина оставиоца и првотужене са по 1/2 дела. Наведеним завештањем, проглашеним 12.09.2011. године, оставилац је оставио у наслеђе првотуженој половину куће и парцеле број ... КО ... и половину стана, док је друготуженој оставио другу половину наведене куће и парцеле. Остариоцеву имовину у моменту смрти представљале су све непокретности уписане у листу непокретности ... КО ..., као и наведена породична

кућа, са парцелом, и половина стана. Вештачењем је утврђено да је укупна вредност имовине и завештајних располагања износи 1.525.615,00 динара, а када се од ове вредности одузму трошкови сахране, издавања подушја, подизања надгробног споменика и пописа и процене, основица за обрачун нужног дела износи 905.845,00 динара, па нужни наследни део тужиље износи 1/4 дела утврђене вредности имовине, односно 226.461,00 динара. Вредност имовине којом оставилац није располагао завештањем и која се расправља по законском основу наслеђивања, износи 580.615,00 динара, а наследни део тужиље на имовини која се наслеђује по законском основу износи 290.307,50 динара. Дакле то је износ који је већи од износа потребног за намирење нужног дела у износу од 226.461,00 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да је неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да јој је наведеним завештањем који је њен отац располагао својом имовином у корист друготужене, повређено право на нужни део.

Одредбом члана 39. став 1. Закона о наслеђивању, прописано је да су нужни наследници оставиоcheви потомци, усвојеници и њихови потомци, брачни друг, родитељи, усвојилац, браће и сестре, дедови и бабе и остали преци. Одредбом члана 40. став 1. истог закона, прописано је да нужним наследницима припада део заоставштине којим оставилац није могао располагати и који се назива нужни део. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да нужни део потомака, усвојеника и његових потомака и оставиоcheвог брачног друга је половина, а нужни део осталих нужних наследника је 1/3 дела који би сваком од њих припао по законском реду наслеђивања. Одредбом члана 42. истог закона, прописано је да је нужни део повређен ако је вредност оставиоcheвих завештајних располагања и поклона учињених нужном наследнику или лицу уместо кога овај долази на наслеђе мања од вредности наследниковог нужног дела. Одредбама члана 48. истог закона, прописан је начин утврђивања вредности заоставштине на основу којих се израчунава нужни део. Одредбом става 1. истог члана, прописано је да се најпре прописује и процењује целокупна имовина коју је оставилац имао у тренутку смрти, заједно са свим његовим завештајним располагањима, свим његовим потраживањима, па и оним према неком од наследника, изузев очигледно ненаплативих. У другом ставу истог члана, прописано је да се од тако утврђене вредности одбија затим износ оставиоcheвих дугова, као и износ трошкова пописа и процене заоставштине и уобичајених трошкова његове сахране. У трећем ставу истог члана, прописано је да се тако добијеном остатку додаје вредност свих поклона које је оставилац ма на који начин учинио неком од законских наследника, независно од тога ком наследном реду припадају и да ли могу и хоће да наследе, као и вредност поклона за које је оставилац наредио да се наследнику не урачунају наследни део.

Правилна је одлука другостепеног суда којом је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев тужиље и у односу на друготужену, зато што тужиљи оставиоcheвим тестаменталним (завештајним) располагањем није повређен нужни део.

При том је другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, због чега су супротни наводи ревизије неосновани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије против побијане пресуде у преосталом делу, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији прописани чланом 404. став 1. ЗПП. Ревизија тужиље указује на конкретно правно питање и на погрешну примену материјалног права, а не и на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије против побијане пресуде у преосталом делу, у смислу члана 410. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље у овом делу није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, за коју вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници ради редукације тестаментa због повреде нужног наследног дела и утврђивања састава заоставштине поднета је 01.12.2011. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 100.000,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиље у овом делу није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одбачена је ревизија у овом делу као недозвољена.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић